

וכך אמר להם: **לדידי**, לשיטתי, אף על גב דעמד לפני כן **בדין**, והתחייב לשלם, בכל זאת אם כפר עתה בחיוב הזה, **רהמנא פטריה** מקרבן שבועה, **מהפסוק "וכחש בעמיתו"**, כיון שלא פירט בו הכתוב אלא דברים שעיקרן ממון.

אלא לדידכו, לשיטתכם, אודו לי מיהת, **היכא דלא עמד לפני כן בדין**, דכי קא תבע עתה האב — **קנסא** של אונס ומפתה קא תבע, ואין חייב קרבן אשם גזילות על כפירת קנס, כיון שיכול להודות ולהפטר, ואין זה חיוב ממון.

מג-א והרי מודה בקנס פטור, ולכן, אף כשלא הודה לו, אין זה נחשב כפירת ממון!

ורבנן סברי: כי קא תבע האב באומרו "אנסת ופיתית את בתי" — את תשלומי **בושת ופגם קא תבע**. ואין זו תביעת קנס, אלא תביעת ממון.

ומבאר הגמרא: **במאי קא מיפלגי רבנן ורבי שמעון?**

אמר רב פפא, רבי שמעון סבר התביעה "אנסת או פיתית" היא תביעת קנס, היות

ולא **שביק איניש מידי דקיין**, אין אדם מניח מלתבוע דבר קצוב, **הקנס**, שהוא סכום קצוב, **ותבע** בושת ופגם, שהם **מידי**, דבר **דלא קיין!** ולכן, מסתבר שעיקר תביעתו היא על הקנס! (22)

ורבנן סברי: לא שביק איניש לא נמנע אדם מלתבוע מידי דבר דכי מודי ביה **לא מיפטור**, דהיינו תשלום דמי ההבושת והפגם, שהם חיוב ממון, וגם אם יודה בהם האונס או המפתה הוא לא יפטור, **ותבע מידי דכי מודה ביה מיפטור**, דהיינו הקנס, ולכן מסתבר שעיקר תביעתו הם תשלומי ממון של הבושת והפגם.

בעא מיניה רבי אבינא מרב ששת: בת הניזונת מן האחין על פי תנאי כתובה, שכך כתוב בכתובה: "בנן נוקבן דיהווין ליכי מינאי, אינון יהון יתבין בביתי ומיתזון מנכסיי עד דתלקחון לגוברין" [הבנות הנקבות שיהיו לך ממני, הן תהיינה יושבות בביתי, גם לאחר מותי, ויזונו מנכסי עד שהן תנשאנה לבעליהן].

מעשה ידיה — למי, האם הם לעצמה או לאחין? (23)

לתבוע אף את הבושת והפגם, דהווי מידי דלא קיין?! וכתב האבני מלואים, דעל כל פנים עיקר תביעתו היא על הקנס. וחיוב קרבן שבועה נמדד לפי עיקר התביעה.

23. כתבו התוס', דמדאורייתא פשיטא שמעשה ידיה לעצמה, כדררשינן דלקמן מ"והתנחלתם אותם". אלא מדרבנן מבעיא ליה, האם תקנו מעשה ידיה תחת מזונות או לא.

עמד בדין אינו משלם ע"פ עצמו, ולעולם חשיב קנס לרבי שמעון עד שיגיע לידו, כדשמעינן מ"וכחש", אתי שפיר דכל היכא דמיחייב ע"פ עצמו — מיחייב נמי קרבן שבועה, כגון עמדה בדין ובגרה ומתה, דמינה ירית.

אלא לדידך, הא כל קנסות שעמד בדין, או באונס ומפתה שעמדה בדין ובגרה ומתה, אף על גב דמיחייב בהודאתו — פטור מקרבן שבועה, תיקשי!

22. לכאורה צריך ביאור, וכי מה איכפת לו